

O ROK NESKÔR

RITA

Najskôr tma.

A potom zaznelo jej meno.

„Doktorka Wuová?“

Hlas pátral v tme, pretínal ju ako reflektor. Tma bola dôverne známa, a preto upokojujúca; hlas bol dotieravý a nepríjemný. Rita sa od neho odťahovala a ponárala sa do tmy, objímala ju, akoby bola malé dievčatko, čo sa túli k maminej nohe.

Hlas to však nemienil tolerovať.

„Doktorka Wuová?“ Patril žene.

Tma trvala, no už sa vracali aj pocity, postupne sa vynárali z ničoho.

„Mám zavolať pomoc?“ Druhý hlas, tiež ženský. Zadychaný, zastretý.

„Nie. Dýcha. Je teplá. Len spí. Ale budeme potrebovať prikrývky, dobre?“

„Okej.“ Vzďaľujúce sa kroky. Ostré umelé štuknutie, akoby niekto otvoril chladničku. Závan teplého vzduchu.

...znie to ako ohrievač na prikrývky, ktorý je v operačnej sále...

Približujúce sa kroky. „Nech sa páči.“

„Doktorka Wuová?“

Ruka na pleci ju posúvala k vedomiu. V ústach mala kovovú pachuť medi, akoby oblizovala drobné mince, a v hlave jej

búšila bolesť, obostierala jej pravú sluchu a hadila sa k ľavému uchu. Bez toho, aby otvorila oči, si uvedomila, že leží na nejakom čalúnenom podklade. Na chrbte. Ruky jej spočívali po bokoch.

„Doktorka Wuová?“ Ruka, ktorá ju triasla za plece, stisla silnejšie.

Rita otvorila oči. Tma rezignovala pred oslepujúcim jasom. Bolesť v hlave sa zmenila na agóniu – akoby jej zabodli do ľavého oka sekáč na ľad a teraz sa prebíjal druhou stranou lebky von.

Zhíkla. Bože, to bolí! Svetlo bolo ako besný pes, driapalo jej oči. Zažmurila ich a zastonala. Zdvihol sa jej žalúdok, akoby sa svetlo dostalo cez viečka do hrdla a udrelo ju do brucha.

Bože.

„Doktorka Wuová?“ Prvý hlas, ktorý nejaký zahmlený kút jej omámeného mozgu začínal vnímať ako známy, znel usta-rostene, ale aj nástojčivejšie. „Ste v poriadku?“ Odmlka. „Môžem vám nejako pomôcť?“

Bolesť jej sťažovala sústredenie. *Nie iba bolesť. Ešte niečo iné.* Mozog mala ako kľbko vstupov a výstupov, pomotané takým spôsobom, aký by nemohla spôsobiť len sama bolesť. Akoby všetky jej myšlienkové línie hodili do mixéra a zapli najvyššiu rýchlosť.

Prečo? spýtala sa časť mysle.

Nie je to jedno? odvetila druhá.

Opustila sa a klesala späť do prázdnoty.

„Doktorka Wuová.“ Znelo to rozkazovačne a hlasno. Bezvedomie bolo síce lákavé, ale už neprichádzalo do úvahy.

Rita otvorila oči a zastonala, žmúrila do svetla.

„Wendy,“ povedal prvý hlas. „Nesviette jej do tváre.“

„Iste,“ prisvedčila zadychčaná žena.

Svetlo sa zmiernilo a s ním aj bolesť v hlave.

Rita žmurkala a pozerala do tváre plnej úzkosti. Keby bola menej omámená, asi by ju to prekvapilo. Až ohromilo. Teraz však v sebe našla len akýsi mierny zmätok.

Lisa Rodriguezová, jedna z jej sestier z operačky, bola majiteľkou prvého hlasu a ruky, ktorá teraz spočívala na Ritinom pleci. Lisa, samozrejme, nebola tak celkom jej. Ale Rita, tak ako mnohí chirurgovia, používala privlastňovacie zámená, keď spomínala ľudí a predmety v operačných sálach, ktoré patrili do jej kompetencie. Jej zdravotné sestry. Jej pacienti. Jej chirurgické nástroje.

Lisa stála vedľa nej. Alebo skôr nad ňou, akoby Rita bola jej pacientka, vystretá na stole v operačnej sále, nad ktorým si väčšinu pracovných dní s Lisou vymieňali skalpely a klebety.

Čo sa to deje?

Lisine drsné črty, zarámované bledomodrou chirurgickou čiapkou, pod ktorú si zhrnula kučeravé čierne vlasy, odrážali úžas aj obavy.

Bokom a mierne za ňou stála ďalšia žena, tiež sestra z operačky...

(Wendy)

... chudá mladá žena s úzkou dlhou tvárou. Spod belasej čiapky jej vykúkal chumáč plavých vlasov, očividne peroxidových a nalakovaných, a padal jej do čela. Vďaka objemnej chirurgickej čiapke a vycivenému telu vyzerala ako mop

obrátenej hore nohami. Pod jednou rukou držala poskladané biele prikrývky.

Wendy vyzerala rovnako ohromene, ale menej ustarane ako Lisa.

Vlastne, Wendy mala v pohľade modrých očí, ktoré sa vyznačovali rovnakým odtieňom ako chirurgická čiapka a boli zvýraznené tyrkysovým tieňom, čosi neprijemné (*potešenie? škodoradosť?*). Obidve ženy boli v tmavomodrom chirurgickom odevu.

Presne v takom operujeme.

„Lisa?“ Bože, to slovo sotva vyslovila. Jazyk mala ako z betónu.

Kde som?

Rita sa neposadila, obrátila hlavu nabok a asi o meter nižšie uvidela tmavé dlaždice. Pozrela aj na druhú stranu a videla to isté. Preto dospela k názoru, že leží na nejakom čalúnenom povrchu, ktorý je nad dlážkou asi vo výške pásu.

Skúsila sa posadiť...

... ale niečo jej držalo hrudník, niečo ploché a široké ju zovrelo a ťahalo naspäť.

„Hej.“

Temenom dopadla na čalúnenú podložku. *Au!* Náraz jej zhoršil bolesť hlavy a chcela pohnúť rukami, aby si ich priložila na čelo.

Skúsila to.

Márne.

Ruky mala totiž ako pripútané k bokom.

„Hej!“

Nová emócia. Nie panika – na paniku bola stále príliš otupená –, ale Rita pocítila prudký nepokoj, ktorý ju zdvihol z jednej úrovne polovedomia bližšie k vedomiu. Po prvý raz si uvedomila, že túto situáciu vôbec nemá pod kontrolou. Rita neznášala, keď niečo nemala pod kontrolou. Strašne. Pokúsila sa vyslobodiť si ruky.

„Ja vám pomôžem, pani doktorka,“ povedala Lisa.

Dívala sa, ako Lisa jediným neprerušovaným pohybom siahla k jej boku a uchopila lesklú kovovú pracku na čiernom páse. Vyzeralo to ako prehnane veľký bezpečnostný pás z auta. Lisa zdvihla pracku, uvoľnila čierny pás, ktorý pridržieval Ritin trup a ruky na penových podložkách.

Zvláštne, pomyslela si Rita, keď Lisa vyťahovala pás z pracky a vyslobodila jej ruky. Vyzerá to presne ako popruhy, ktorými pripútavame pacientov k operačným stolom.

Ďalšia náhoda. Tak ako modrý chirurgický úbor.

O chvíľu, keď Lisa uvoľnila druhý čierny pás, ktorý jej zvieral stehná, Rita si s nepríjemným pocitom uvedomila, že to naozaj je popruh z operačného stola.

Zo stola, na ktorom ležala.

„Čo?“ Rita zdvihla hlavu, až mala bradu na hrudnej kosti, aby si dovidela na nohy.

Vtedy si všimla, že nemá oblečenie.

Doktorka Rita Wuová, odborná asistentka chirurgie na Kalifornskej univerzite, bola pripútaná k operačnému stolu.

Nahá, ako ju Pánboh stvoril.

A nemala ani potuchy, ako sa tam ocitla.